

VIURE A LA BABALÀ

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

No podem pretendre estar al dia de tot, especialment de les notícies, amb la invasió que contínuament tenim d'informació. Però una altra cosa és la crítica que fa el profeta Amós en la primera lectura: «Ai dels qui viuen tranquils [...] els qui s'aclofen en els seus sofàs [...] els qui beuen vi en grans copes [...], però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep».

No podem viure a la babalà, sense posar l'atenció necessària en allò que fem, irreflexivament, al marge del món real o tancats en el nostre petit món o delegant les nostres responsabilitats o relegant els nostres deures.

Podem llegir el salm 145 tan tranquil·lament, pensant que és Déu i només Déu qui fa justícia als oprimits, dona pa als qui tenen fam, deslliura els presos, dona la vista als cecs, redreça els vençuts...

Però potser Déu ha inspirat aquest salm perquè nosaltres fóssim els protagonistes i la possibilitat de millora de vida. O sigui, som nosaltres els qui hem de fer justícia als oprimits, donar pa als qui tenen fam, deslliurar els presos, donar la vista als cecs, redreçar els vençuts...

El mateix salm diu més endavant: «El Senyor capgira els camins dels injustos», o sigui, ens capgira la nostra pròpia manera de veure les coses. No som justos quan volem que Déu faci el que nosaltres podem fer. La trampa és que pensem que la llista és massa llarga, que la responsabilitat és massa feixuga i que no en serem capaços perquè no ens sentim herois.

I aquí no es parla d'herois sinó de justícia. La poca cosa que pots fer, rescatar, alliberar, és responsabilitat personal. Estem parlant d'ètica i no d'una simple moral. En la segona lectura, sant Pau aconsella a Timoteu: «busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència».

A l'evangeli tornem a trobar el tema de viure a la babalà amb la paràbola del ric, que no té nom, i del pobre, de nom Llätzer. El ric sap que té a la porta Llätzer i que menja de les engrunes que cauen de la taula. I si no en cauen?

Cofois o conformats amb la nostra manera de viure, preferim aclofar-nos en els nostres sofàs de costums, en els nostres sofàs de ja en tenim prou amb el que sabem i fem. No ens atrevim a aixecar-nos del sofà perquè no ens preguin el lloc i perdem l'oportunitat d'aprendre noves maneres de fer, d'albirar nous horitzons, d'eixamplar les nostres relacions, d'ajudar en allò que encara no sabem perquè no ens hem aturat a pensar-hi.

Si ens reconeixem rics, compartim les nostres riqueses, que no vol dir només diners, sinó capacitats i ànims. Si ens reconeixem pobres, Llätzer ens ensenya que practicar la paciència, per molt que a vegades ens impacienti, també duu a bon terme en el moment oportú.

Aixequem-nos del sofà i reconeguem la falsa imatge del ric que portem dins.